

Claire Vigarello

TAJNÉ STRÁNKY PANÍ *Sylvie*

Přehližená sekretářka má svůj hvězdný osud na dosah.
Stačí jedna krádež...

Sylvie Verbaldivová je nenápadná skoro čtyřicátnice s nadváhou, přehlížená sekretářka, matka dvou dospívajících synů, žena životního ztroskotance v depresích a laskavá sousedka. Jednoho dne Sylvie začne jen tak pro sebe sepisovat příběh nespoutané hrdinky, svůdnice a mstitelky Charlotte – slova se z ní chrlí proudem a ona cítí velkou úlevu. Psaní úplně propadne, píše v práci, píše o polední pauze na parkovišti, píše v noci u své nic netušící sousedky...

Když jí jednou během dne někdo rozbije okýnko u auta a počítač i s příběhem o Charlotte jí ukradne, je to pro ni naprostá tragédie – dokud se jí neozve vydavatel z Bordeaux, že její text četl, je jím nadšený a chce ho vydat. Sylvie netuší, jak se to mohlo stát, ale s vydáním nakonec souhlasí. A tím začíná úplně nová kapitola jejího života. Když totiž literární postava nezůstane jen na papíře, ale dostane se autorce doslova pod kůži, je možné cokoli.

„Živý a humorný příběh.“

– Version Femina

„Vtipná a rozpustilá románová prvotina.“

– L'avenir

Claire Vigarello

TAJNÉ STRÁNKY
PANÍ
Sylvie

Přeložila Hana Davidová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Où naissent les héroïnes © Éditions Albin Michel – Paris 2022

Published by Albin Michel, Paris

Translation © Hana Davidová, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-768-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-767-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-107-6 (print)

Mé babičce Lydii

Neudálo se to za jediný den ani jediný měsíc, dokonce ani za rok. Trochu času to nepochybně zabralo, výsledek se ale dostavil: Sylvie se stala neviditelnou. Svět ji ocejšoval jako tlustou, zakřiknutou, nešikovnou. Zkrátka nezajímavou. Svět ji odpálkoval.

Nebylo to zas tak úplně nepřijemné. Bylo to jako sedět ve vlaku a pěkně v teple pozorovat ubíhající krajinu. Ostatní si brali slovo, činili rozhodnutí, zapojovali se, křičeli, hádali se, vesele se cupovali, a Sylvie si mezitím dělala poznámky, které nikdo nečetl, ani ona sama ne. Byla asi tak důležitá jako brouček, co se v sedm ráno promenoval po okenním parapetu firmy Má krásná noc, společnosti specializující se na vysoce kvalitní matrace Made in France, pro kterou Sylvie už šest let pracuje. Malé stvoření pilo, chodilo, plakalo, ale na tom, jestli tu je, nebo není, vůbec nesešlo.

Trochu bojovala, alespoň zpočátku. Na přechod k neviditelnosti si člověk nezvykne jen tak. Chce to čas. Tedy, na samém začátku si to myslela. Všechno bylo pořád možné, šlo jen o smutné nedorozumění, věci se zase dají do pořádku. Sylvie chtěla navazovat přátelství, u automatu na kafe konverzovat o tom, co budou studovat děti, o víkendovém grilování, o akcích, co chystají odbory, o novém šéfovi, který v dubnu nastoupil, nebo třeba o hyperkalorických moučnicích z kantýny, zkrátka a dobře o chodu světa. V hlavě si omílala ty nejhezčí repliky, a dokonce vymýšlela velmi vtipné průpovědky. Bohužel, ty nejtrefnější odpovědi přicházely, když seděla sama ve své kanceláři, před spícím monitorem s pláží a kokosovými palmami. Jakmile se ocitla mezi ostatními, vystačila s tím, že pokývala hlavou, párkrát zamumlala ano, v nejlepším případě se spikleneckým výrazem zopakovala jejich slova. Tak už to měla se všemi. Jediná Nadine, vedoucí odborů, na ni vždycky mrkla, aby jí dodala kuráž. Byla její anděl strážný; vypadalo to, jako by jí říkala:

„Vidím, Sylvie, že se snažíš, jak nejlíp umíš. Nevzdávej to.“ A Sylvie se činila, ano, dělala všechno pro to, aby se nerozplynula. Kromě Nadine bohužel nikdo nic neviděl.

Její poslední pokus ji stál spoustu sil, přímo nadlidské úsilí. Nejdřív zahlédla na chodbě u kantýny vývěsku hlásající: „Kurz na téma: Jak mluvit na veřejnosti a získat důvěru ve svou auru“. Už jen zapsat se na něj si vyžádalo celé týdny rozmyšlení a bolestí břicha. Z představy, že by se nezapsala, byla také zoufalá. Pokoušela se to probrat s Ninem, mužem, který je už patnáct let jejím manželem, ale na něj se musí v rukavičkách, ve velmi jemných rukavičkách. Před dvěma lety ho vyhodili ze zaměstnání a on následně upadl do depresí. Říkal jí to psychiatr: v jakékoli iniciativě je třeba ho povzbudit, i v té nejnepatrnější, jako umýt hrnek nebo třeba namalovat holuba, ovšem především je nutné nevystavovat ho sebemenšímu stresu. A tak Sylvie jednoho rána, nalíčená a v dobrém rozmaru, pronesla: „Představ si, Nino, že jsem se zapsala na kurz ‚Jak mluvit na veřejnosti‘. Myslím, že mi to prospěje! Šéf mě v tom podporuje, teď je hodně vstřícný. Mohl by mě díky tomu povýšit.“ Sylvie tak trochu plácala, vzhledem k tomu, že jejímu šéfovi bylo docela fuk, jestli tam je, nebo není, a bylo by mu jedno, i kdyby se přihlásila na kurz chůze po Marsu, ale před Ninem musela být vždycky pozitivní.

Manžel odpověděl: „Bezva!“ Od té doby, co ho propustili z práce, to bylo jeho oblíbené slovo. „Bezva“, to říkalo všechno i nic. Mohlo to znamenat „Do prdele“ stejně jako „Super“ nebo „Úplně jsem to nepochopil, ale já stejně nejsem s to cokoli vnímat“. A jako každé ráno ji políbil na rty a chytil za nenáviděný tukový polštář v pase. Sylvie se vyplakala v autě, vyzracela na záchodě v mekáči a pak vešla do budovy, kde se měl kurz konat. Co tu dělá? Proč na sebe plete takový bič? Je masochistka? Vždyť se jen chtěla bavit u automatu na kafe, vyměnit si pár úsměvů, cítit ruku na rameni a slyšet: „Hezký den, Sylvie, tak zase brzy!“ To je všechno. Proč má kolem toho tak vyvádět a zapisovat se na nějaký kurz? Musí se chovat jako praštěná, to je celá ona. Chystala se zvednout a vzít nohy na ramena, právě když se objevil učitel s černou koženou aktovkou, která ji dost vyděsila. Tak, a je to ztracené.

Ta kalvárie trvala tři dny, tři dny zatínání pěstí, schovávání se, aby si pobřečela, počítání hodin, obědvání s lidmi, kteří vyprávějí vtipné his-

torky a dokážou rozesmát holky krásné jako obrázek a kteří zbožňují mluvení na veřejnosti i poslouchání komplimentů. Proč kurzy přitahují lidi, kteří je vůbec nepotřebují a chodí na ně jen proto, aby to dávali na odiv? Sylvie si velmi dobře uvědomovala, že učitel je z jejího případu v rozpacích, a čím zřetelněji viděla, jak je ustaraný, tím víc klopila hlavu a civěla na špičky nohou nebo blekotala hlouposti, tváře v jednom ohni. Poslední dopoledne si ji u kávy s mlékem vzal stranou. „Paní Verbaldiová, možná jste si to ani neuvědomila, ale udělala jste velký pokrok. Ten rozhovor, který jste před chvílí vedla s Vincentem, byl velmi zajímavý!“ „Opravdu?“ Do proudu řeči toho mluvky se jí totiž podařilo vměstnat jen nějaké to ano a ne. Ale učitel se rozhodl ocenit ji stůj co stůj. Nedal se: „Byla jste velmi kurážná, skutečně. Skočila jste rovnýma nohama do vody a to každý nedělá.“ Sylvie vycítila, že chce zakončit celou věc v pozitivním duchu. Nebylo ale nutné kolem toho nadělat tolik řečí. Uklidnila ho: „Víte, já se něčeho takového účastním poprvé, protože mluvení před ostatními je pro mě problém, ale při své práci to ani tak nepotřebuju. Přišla jsem jen ze zvědavosti... Každopádně se mi to líbilo, děkuju.“

Na závěr měl každý shrnout pocity z kurzu, posoudit své silné stránky i to, co ještě zbývá vylepšit, a při tom všem se postavit na stupínek, vyjadřovat se srozumitelně, držet záda rovně, stát pevně s hrdým a sebejistým pohledem. Sylvie měla už brzy přijít na řadu. Na krku jí vyskákaly rudé fleky, pusa se jí lepila, jazyk těžkl, nedostávalo se jí vzduchu a ze všech těch upřených pohledů se jí začínala točit hlava. To už bylo příliš. Vzala mobil, přitiskla ho k uchu, počkala deset vteřin, které si pomalu v duchu odpočítala, a pak pronesla: „Přišla mi zpráva ze školy, můj syn upadl. Musím tam zajít, omlouvám se.“ Učitel za ní křikl: „Sylvie, zavolejte mi večer! Musím s vámi mluvit!“ Ani se nezdržovala s odpovědí a běžela, takhle utíkala naposledy v první třídě, v těch dávných dobách, kdy člověk trávil život skotačením, jako by svět byl jedna velká herna.

„Můj syn upadl.“ To z ní vylítlo jen tak. Pár minut se obávala, že se jí vesmír pomstí a škola opravdu zavolá, ale ne. Mladší syn neupadl, a ani ten starší, který právě začal chodit na gymnázium. Je po kurzu. Na veřejnosti by nikdy nemluvila. Proč za každou cenu vylézat ze své ulity? K čemu by to bylo? Jedni jsou na světě, aby mluvili, druzí jsou tu, aby poslouchali,

dělali si poznámky a pokyvovali hlavou. Posluchači jsou samozřejmě potřeba, jinak by hvězdy, šéfové, politici a všichni jim podobní nemohli existovat. Sylvie se musí smířit se svým postavením a zůstat tam, kde je. Cítila se nadpozemsky blaze a rozhodla se, že pojedje až do Bordeaux. Nikdy tam nejezdí: je to příliš daleko, je tam moc lidí, samý stres, nikdy není čas. Ale teď ten čas měla. Bloumala uličkami starého města, zastavila se před jednou z výloh a zadívala se na sebe. Musí se s tímhle tělem smířit. Je to naprosto nutné, začít s tím musí už dneska. Ano, je tlustá, ještě tlustší než loni, ale buclatá tvář vyhlazuje vrásky a dodává mladistvý vzhled. Ano, má jemné a úplně zplihlé vlasy, které už začínají šedivět, ale aspoň nějaké má! Ano, má znamínko krásy na dost nešikovném místě na nose, ale mohlo to být horší, mohlo se nacházet rovnou na jeho špičce. A tak je to i s horním rtem, je příliš tenký, ale některé herečky ho mají také takový, a jak jim to sluší. No dobře, nemá dost peněz na to, aby si mohla pořídit šaty, které by jí dokonale sedly, zakryly špeky a vytvarovaly poprsí, ale koneckonců má přístup k privátním nákupům oblečení nadměrných velikostí a při letním výprodeji by mohla kápnout na pravý poklad. Sakra, má přece to hlavní! Není nemocná, krevní obraz má vynikající: navzdory váze žádná cukrovka, žádná rakovina v dohledu, je živá, živá a svobodná, na jiné třeba padají bomby, jsou zavření v táborech nebo ve vězení. Sylvie je svobodná a může jíst zmrzlinu. Dala si tři kopečky a šlehačku navrch, sedla si na lavičku a brečela.

O tom, jak strávila den, nikomu neřekla. Proč taky? Synové se právě vrátili a ten mladší, jedenáctiletý, byl obzvlášť rozrušený. Před pár týdny si vzal do hlavy, že napíše operu, a za peníze na doučování z matematiky si na internetu našel profesora, tedy spíš studenta italštiny (opera přece nemůže být napsaná jinak než italsky). Jak jen mohla porodit dítě obdařené takovou představivostí, když jí samotné chybí? Pokoušela se o tom samozřejmě mluvit s Ninem, ale ten to jen odbyl: „Každý dítě je jiný.“ Má pravdu. Není ovšem Alexis až příliš jiný? Už přeskočil jednu třídu, sestrojil miniaturní letadlo, robůtka, který říká ano, světélkující flešku a předpověděl přesné datum imploze zeměkoule. Ne, zašlo to už příliš daleko, a i když to Sylvie dobře skrývá, Alexis v ní vzbuzuje obavy. A pokud jde o staršího, patnáctiletého Maxence, ten v ní vyvolává zase jinou úzkost: až moc se jí podobá. Už tři roky má nadváhu, skoro tako-

vou jako jeho matka, a taky je čím dál tím těžší vypáčit z něj ucelenou větu. Sylvie natrefila na jeho deníček, kde se to hemžilo sentimentálními citáty a erotickými kresbami. Míří si to rovnou do deprese? Měla by ho zapsat do kurzu pro dospívající s nadváhou, dát ho na bojové sporty anebo se za každou cenu snažit o důvěrný rozhovor matky se synem? Nino konstatoval: „V jeho věku jsem byl stejnej.“ No jo, ale kdyby šlo o dědičnost, bylo by to ještě horší: půjde ve šlépějích svého otce?

* *

Od té doby, co přijala, kde je její místo, od onoho slavného kurzu, se Sylvie cítila mnohem líp. Když na vás zapomenou, už nevímáte žádný tlak, tak proč si to neužít! Kdo by nesnil o tom, že nebude mít co na práci, leda odpovědět na pár telefonátů, v půl dvanácté se najíst, v půl páté vypadnout s čistou hlavou? Sylvie tuhle úžasnou šanci měla, a nikdy ji nevyužila. Až doteď ji sžírala nejistota, když si šéf sjednával schůzky sám, bez ní, nebo celý den ani neotevřel pusy, případně jen nechal na lepicím lístečku nečitelnou poznámku. Proč to řešit? Za ten rok, co je sekretářkou Jeana-Denise Ledua, ředitele marketingu, se její povinnosti rozplynuly jako vločky na slunci. Když se to tak vezme, není to snad dobrá zpráva? Ledu svou agendu delegoval na nejnovější model mobilu (v ceně jednoho Sylviina měsíčního platu). Ten přístroj mu ohlašoval schůzky, předával aktuální čísla prodejů, rozesílal automatické odpovědi a poskytoval množství aplikací, desetkrát chytřejších než Sylvie. Nikdy by nad ním neměla navrch! Musela to tak brát. Dělat si s tím hlavu by k ničemu nevedlo.

Sevření v jejích útrobách povolilo. Už se nesnažila najít tu správnou větu u automatu na kafe, potkat někoho milého, s kým by poobědvala, zachytit pohled svého šéfa, nesnažila se ani ráno po příchodu pozdravit chlápka z ochranky, který ji přehlížel. Byl to velký krok, který nikdo nezaznamenal. Ale o to nešlo. Sylvie dělala svou práci stejně jako předtím. Možná rychleji, možná lépe. Zabralo jí to všeho všudy dvě hodiny, některé dny jen hodinku padesát. Chodila na finanční oddělení zjišťovat nejnovější čísla ohledně poslední novinky, matrace Lys Angel, o která se Ledu zajímal ze všeho nejvíc (hlavně pokud šlo o asijský trh, Čínané po ní doslova šleli). Někdy mu v jeho oblíbené

restauraci Sladěné chutě rezervovala stůl na 12.30 (Ledu měl rád nekonečné obědy). Všem otravům promptně odpovídala, že je Ledu zaneprázdněn, hlavně pak finančnímu řediteli Conflansovi, který chtěl neustále dělat „jisté úpravy“, což Ledu z duše nenáviděl. Posílala mu nejčerstvější výsledky testů matrací Sweet Air, které si v rychlosti proběhla, aniž by čemukoli rozuměla, a nakonec se věnovala vyhledávání informací o Jessice Faureové, hvězdě čtvrté série seriálu *Believe*, posledního festivalu v Cannes i nejnovějšího díla Francise Blakea, v jehož všech filmech bez výjimky zářila – hvězdě, kterou chtěl Ledu stůj co stůj získat pro prezentaci matrací Sweet Air, vysoce funkčního hi-tech produktu, jenž se má dostat na trh za dva roky zjara. Ledu ji chtěl, nikdo nevěřil v úspěch, ale Ledu ji chtěl. Tohle se na něm Sylvii líbilo: když snil, tak ve velkém. Začala tomu taky věřit. Jessica Faureová by pro tuhle matraci byla jako stvořená. Povalovala by se na ní s tím svým andělským kukučem a všichni by šli do kolen.

Jessica a Sylvie, to bylo osudové setkání. Jessica Sylvii doslova spasila před nudou, pustinou, před přímo vesmírnou prázdnotou, v níž ji Ledu už rok nechával vězet. Díky Jessice mohla teď hrát velezaneprázdněnou holku divoce klikající myši s očima upřenýma na monitor. Jessica se stala jejím záchranným kruhem, zvláště poté, co si Ledu vyžádal kompletní rešerši ohledně její osoby. Sylvie se tedy zaregistrovala na všechny fanouškovské stránky, na její Twitter, Facebook, Instagram, a dokonce k odebrání newsletteru umělecké galerie vedené v New Yorku hereččiným manželem. Jessica se na celé měsíce stala její hlavní pracovní náplní. Každé dopoledne kolem jedenácté skládala Sylvie své výdobytky Leduovi na stůl. Měl tam informace o Jessičiných nových filmech, vystřižené rozhovory, její instagramové fotografie, facebookové a twitterové příspěvky, dokonce i všelijaké ty hloupé klepy kolující internetem. Jen málokdy Ledu zvedl hlavu, nikdy nepoděkoval. To byl jeden z jeho typických rysů: dělat, jako že tam nejste, nebo že nemá, co vám říct. Sylvie na to byla zvyklá. Mluvila na něj velmi tiše, nebylo to tolik skličující, mohla si pak říct, že neslyšel. Někdy, ale opravdu zřídka, se stalo, že zvedl hlavu, pokaždé zcela nečekaně: „Už jste někdy pila čaj z dešťových květů? To vás přenese rovnou do Asie!“ „Japonci rádi žijí západním stylem, ale nechťejí o tom slyšet.“ „Dva nazí muži válejší se

na matraci, co vy na to?“ Nečekal žádnou odpověď, říkal si to pro sebe. Protože když ten čaj z kdovíjakých květů Sylvie přinesla, aby dala najevo, jak naslouchá a snaží se, tak se ho Ledu ani nenapil. Tenhle člověk představoval zvláštní sortu, naprosto nečitelnou pro někoho, kdo jako Sylvie pocházel ze skromných poměrů, kde se každý držel na svém místě a neobestíral slova žádnými záhadami.

Samozřejmě že některé dny byly úmornější než jiné, to se Sylvie mohla stavět na hlavu, ale stejně nenašla, čím se zabavit. Nejhorší byly dny bez Jessiky. Herečka přestala vkládat příspěvky, zmizela. Loni se vypařila na osmadvacet dní. To je dlouho, moc dlouho, zvlášť když má člověk v práci s obědovou pauzou vydržet osm hodin. Sylvie se nakonec vrhla na seriál *Believe*, který si dokonce pustila ještě jednou v angličtině bez titulků, aby si vypilovala přízvuk. To se může jednoho dne hodit. Dobrá, budme realisté, Jessica Faureová se zrovna nechystala setkat se Sylvií Verbaldiovou, sekretářkou Jeana-Denise Ledua, marketingového ředitele firmy Má krásná noc, která se specializuje na expresní usínání zazobanců, tedy těch, co můžou za jednu matraci utratit víc než trojnásobek minimální mzdy. Zjevně byla velmi malá pravděpodobnost, že by paní Faureová jednoho krásného dne zavítala do průmyslové zóny města Joué-la-Tour, šedesát kilometrů od Bordeaux, aby podepsala smlouvu na reklamu. Ovšem člověk nikdy neví, daňové vyrovnání by mohlo všechno změnit. Popravdě řečeno, Sylviina práce byla k ničemu, protože účetní údaje se daly najít na internetu, místo ve své restauraci si Ledu mohl rezervovat sám a Jessica Faureová by sem stejně nikdy nevkočila. Ale co? Byla to práce jako každá jiná, nebyla z ní utahaná, ale hlavně to byl plat, protože Nino už žádný neměl, i když stejně předtím vydělával tak málo, že na tom vlastně nezáleželo.

To, co ji v práci nejvíc zaměstnávalo, byl nakonec právě její manžel Nino. Volal kvůli každé prkotině. Nemohl najít balení plechovek s pivem, ztratil děsně důležité telefonní číslo (souseda, který se měl zastavit pro sekačku), zapomněl nákupní seznam, nevycházela mu křížovka, případně učinil zásadní rozhodnutí a bude se ucházet o novou práci, nebo ne, to by bylo moc brzy, udělá si kurz, škoda že ta holka z pracáku byla koza, co ho nenechala mluvit a rovnou usoudila, že ho není kam zařadit, no jo, sakra, bude dělat na sebe, jako soused, který se nepředře,

anebo ne, bude makat načerno s kámošem Plyšounem na té jeho nové stavbě, přestaví celý dům, potom by ho mohl prodat za super cenu s extra ziskem, pak může investovat do akcií, nebo ne, ještě něco lepšího, bude sázet online na dostihy, kvanta lidí vydělají kvanta peněz, aniž by hnuli prstem, ale vlastně ne, koně, to je moc komplikované, bude chodit na hodiny meditace, vrátí se k podstatě, a proč se vlastně zase nedat na sportování, nejdřív na jogging, tak půlhodinku denně, k tomu plavání, ano, každý den, vyladit se do olympijské formy a udělat definitivní tečku za těmi dvěma temnými roky po propuštění, ano, všechno to zakopat do země a začít znovu, letět vzhůru! Ve skutečnosti měl Nino jen nezadržitelnou potřebu mluvit. Sylvie důležitě pokyvovala hlavou, aby vzbudila zdání, že se věnuje intenzivní pracovní konverzaci. Ninovi bylo úplně fuk, že sama k tomu neřekla jedinou větu, dál chrlil slova, a když už omlél všechno ze všech stran a poté, co Sylvie už nesčetněkrát zamumlala „Ano, jistě, rozumím“, se mu ulevilo a zavěsil. A to se mohlo opakovat dvakrát třikrát za den. Sylvie tu byla vždycky od toho, aby ho povzbudila, psychiatr jí to říkal, nejde o výsledky, důležitá je touha: Nino musí získat chuť do života.

Dnešní Nino už neměl s Ninem z dřívějšíka nic společného. Sylvie si vzala člověka, který se svými dětmi hrál fotbal, chodil s nimi plavat, popíjel s kamarády, ve chvílích odpočinku se na ni roztoužené vrhal, člověka, pro kterého byla navzdory své nadváze krásná: neustále jí říkal, ať si z toho nic nedělá, že všechno bude fajn, že se člověk musí vykašlat na to, co si myslí ostatní, a žít po svém. A tenhle sebevědomý a silný tvor se 5. května 2012, tedy před dvěma lety, totálně zhroutil.

Sylvie si všechno vybavuje. Nino jí zavolal do práce. Bylo jedenáct, vracela se z účetního oddělení. Nejdřív vůbec ničemu nerozuměla. V pozadí hlasu svého blekotajícího muže slyšela psí štěkot a jakot nějaké ženy. Nino už deset let pracoval u Simexu, jedné velké farmaceutické společnosti. Byl obchodním zástupcem pro veškerý veterinární sortiment (přípravky pro psy potlačující chuť k jídlu, vitaminové doplňky, feromony pro kočky, obojky proti klíšťatům, prostředky na posílení kostí, léky proti artróze...), celou škálu produktů, které měl v malíčku; dodával vzorky všem, kdo měli čtyřnohého společníka, vyzdvihoval přednosti nejnovější účinné látky ulevující od revmatických bolestí, které

tolik ničí život stárnoucím domácím mazlíčkům. Nino se sice hodně najezdil, ale čísla byla pěkná, úspěch měly hlavně výživové doplňky. Pak firmu koupili Američani a chtěli z ní udělat světovou jedničku ve veterinární farmácii, zkrátka psi na celé planetě měli polykat jejich léky. Podle Nina totiž byli psi od finanční krize v roce 2008 ohromně ve flóru. Kdo neodepíše svého pána, když o všechno přišel? Pes, pochopitelně. Miluje vás, bez ohledu na dluhy nebo vyhazov z práce. A to lidi setsakra potřebují.

Americká nadnárodní korporace Simex chtěla mohutnět. A na to potřebovala zeštíhlet. Nezní to logicky, ale bylo to tak. Nino se musel vyrovnávat s odchodem svých nejbližších kolegů, absolvovat víc cest, navštěvovat víc veterinářů, hladit víc psů, koček, křečků, a dokonce i papouška (ten měl vleklou bronchitidu a jeho majitel doslova vykrvácel, jen aby mu dopřál léčbu). Nino se nevyhnutelně vracel domů stále později a stále vyčerpanější. Ale nestěžoval si. Měl práci, nebylo mu co vyčítat a všechno šlapalo. A pak se to jednoho dne všechno zvrtilo. Nino navštívil nového veterináře v jedné lepší čtvrti v Bordeaux, aby mu nabídl nejnovější produkt řady přípravků Ortex (velmi ceněného výživového doplňku pro psy). V čekárně v poklidu vyčkával, až ho mladý veterinář přijme, když vešla paní v jistém věku, abychom se vyhnuli pojmu stará, se svým King Charlesem. Nino si pomyslel: „Krásný pejsek. Ten musí jezdit po soutěžích.“ Vzápětí pejsek vycenil tesáky. Nino se usmál, aby ukázal, že se nebojí. Paní křikla: „Odyssee, fuj!“, svá slova doprovodila lehkým plácnutím po jeho pozadí a pejsek vystřelil jako rachejtle. A pak se verze rozcházejí. Podle Nina po něm pes skočil a on ho prudce odstrčil kufříkem, aby zabránil těžkému pokousání. Podle paničky si pejsek chtěl jen hrát a Nino v záchvatu šílenství jejího mazlíčka zabil. Ano, je to tak, pes posel (nenapadlo ho nic lepšího než se střemhlav vrhnout přímo proti pultu s pytlí light granulí). Žádní svědci, dvě verze. Simex si vybral verzi milé paní a na Ninovi začal nacházet spoustu nedostatků: chybějící výsledky, slabá vůle čelit překážkám. Zkrátka Nina bez skrupulí vyrazili a pozvolna se začal vynořovat ten druhý Nino, slabá, bojácná a zastrašená bytost, kterou Sylvie dosud neznala.

Nino se z toho nesložil hned. Ze začátku celou scénu s King Charlesem těm, kdo ji chtěli slyšet, snad tisíckrát převyprávěl: zírající paní,

slintající pes, kluzké dlaždice, tesáky té potvory, jeho kufřík, ten zatračený pult, rozježený veterinář, záchranka (paní se udělalo zle). Hledal důkaz, zjevný důkaz, že za to nenese odpovědnost a že není žádný zločinec. To trvalo pár měsíců, chtěl vláčet Simex po všech soudech světa, žádal odškodnění. Advokát ho varoval: to zabere spoustu času. Nino se nevzdával, dal se na shromažďování usvědčujících důkazů a jako nevyvratitelná se mu začala jevit teorie spiknutí. Hlavním důvodem jeho vyhazovu nebyla smrt psa, ale jeho kritika nového výživového doplňku Ortex, který byl podle něj zbytečnost, jen oblbavadlo; a co hůř, tahle věc byla možná i nebezpečná, Nino se to nebál říct, sdílel pochyby veterinářů (ti u psů, kteří doplněk užívali, zaznamenali mírný stres), zkrátka se odvážil promluvit. To Simex ani v nejmenším neocenil a napadl ho tvrzením, že má na smrti nebohého psíka podíl. Jedna otázka totiž zůstávala stále nezodpovězena: co onoho památného 5. května roku 2012 agresivitu King Charlese vyprovokovalo? O tom si Nino záhy udělal vlastní představu: co když zvíře k nepřítelnosti rozdráždil pach tabletek Ortexu schovaných v jeho kufříku? Začal urputně shánět svědectví páníčků, kteří si všimli, že jejich psi po požití úžasného výživového doplňku Ortex získali závislost; podle něj jich nebylo moc, ale existovali. Jednoho večera ho Sylvie našla oblečeného od hlavy až k patě v černém. Nino se chystal do Simexu, hodlal se vypravit do hlavního města, přivázat se k mřížím u sídla firmy, zahájit hladovku, zburcovat média, povolat psy z celé Francie, aby vyštěkali svou nenávist. Sylvie ho posadila do auta. Nino si zapálil cigaretu, což už celých deset let neudělal, a když zamáchl vají, vysadila ho na psychiatrické ambulanci.

Její manžel se vypařil.

* *

Kde se Charlotte schovávala ty dva roky po Ninově propuštění? Už tu byla, nepatrná, skrytá kdesi vzadu v hlavě? Možná že ano, možná že vyčkávala.

Devátého května roku 2014 byli všichni v Mé krásné noci na nohou. Chlapík z ochranky, jindy netečný, řekl Sylvii: „Dveře se zasekly. Čekám na údržbáře, vezměte to druhou stranou.“ Za normálních okolností by

ji beze slova nechal, ať se s nimi morduje. Ale tentokrát ne, prokázal svou lidskost. A pro jednu měla i ona slitování. Možná že je to ten nejmilejší ze všech, a celý den chudák trčí tady u těch dveří. Poděkovala mu širokým úsměvem a šla dál. Halou korzovali lidé, křížili si cesty, chodili tam a zpátky, halasně se smáli. Když Sylvie zvedla hlavu, spatřila přímo nad recepcí velké lešení. Na něm, tři metry nad zemí, stáli čtyři dělníci s obřím plátnem v rukách. Sylvie ho hned poznala, byl na něm *Západ slunce na Marsu* od Édouarda Lessinga, velkého malíře, kterého Ledu zbožňoval. Ten obraz chtěl mít v hale už dobré dva roky, bojoval za něj: „Má krásná noc neprodává matrace, ale létavice, křehké víly, kouzelné koberce; Má krásná noc, to je brána k Mléčné dráze.“ Kdepak Ledu, ten se nebál poezie. A vyhrál, po měsících zápasů a navzdory přemrštěné ceně obrazu, jež jeho pomlouvači zredukovali na nějaké to máznutí neřaděnými barvami, které by mohl na kroužku výtvarky zvládnout záček páté třídy. *Západ slunce na Marsu* měl teď trůnit ve vstupní hale a vítat návštěvníky. A tak nezbyvá než se poklonit Leduovu géniu. Sylvie cítila, jak v ní klíčí hrdost. Ledu byl její nadřízený, její šéf, a měl takové štěstí. Nikdo mu neodolal. Teď už bylo možné všechno, dokonce i to, že přijede Jessica Faureová.

Sylvie vyčkávala u automatu na kafe. Chtěla svůj obdiv vykřičet do světa, nikdo se tu ale nezastavil. Dala si druhé lungo, pro čisté svědomí bez cukru. Automat zasyčel. Hotovo. Pořád nikdo. Měla by Leduovi poblahopřát? Zaklepat u něj? Nebo napsat pár slov? Proč jí o tom neřekl předem? *Západ slunce na Marsu* byl ve skutečnosti ještě úchvatnější. Je to jistě vrcholné dílo, které bude mít za pár let cenu v řádu milionů eur, a tohle dílo Ledu měl. A zatímco Sylvie popocházela kolem barového stolku instalovaného před automatem, objevila se Nadine, odborová vedoucí. Konečně lidská bytost, se kterou si může popovídat a snad se i zasmát, ano, prostě se uvolnit!

Nadine jí ale nedopřála čas: „Ahoj, kočko, musíš být trochu aktivní. Háelpé je na cestě. Ta rakovina se mu zlepšila a jede nás zase jednou navštívit. Znáš ho, má rád, když je každý na svém místě a maká jako šroubek. Pak má dojem, že fabrika šlape naplno a vydělá mu majlant. A jak se zdá, Ledua má v oblíbě, určitě se staví u něj v kanceláři, tak ti radím, abys nachystala kafe.“ A Sylvie vystřelila jako raketa.

Vytáhla ze skříně kávovar Nespresso a kapsle všemožných barev (Ledu si je nikdy nedával, ale rád je nabízel návštěvám). Háelpé si může vybrat. Bude zapotřebí přerážet mu celý ten sortiment příchutí, ale nerudnout přitom a nekotkat. Bude na to mít sílu? Ledu otevřel dveře a přešel ji pohledem od hlavy k patě, jako by ji ještě nikdy neviděl.

„Á, to jste vy. Právě včas. Čekám důležitou návštěvu. Až tu můj host bude, ohlásíte mi to, otevřete dveře a nabídnete mu kávu. Pak se vrátíte na své místo. Velcí lidé mají rádi prosté věci, rozumíte?“

„Ano. Pane Ledu, chci vám pogratulovat k *Západu slunce na Marsu*, je opravdu krásný.“

„Ne, není krásný, je to ještě něco jiného. Ale lidi to nechápou.“

Sylvie neměla co dodat. Bylo to najednou tak nějak komplikovanější. Zopakovala si názvy všech kávových kapslí: „Bohaté aroma“, „Karamel“, „Mléčný květ“, „Macchiato“, „Chuť Brazílie“, „Hořkost sladké mandle“. Trásl se jí ruce. Háelpé, tedy Henri Lecoeur-Paturel, byl velký šéf, nade všemi ostatními, syn zakladatele Mé krásné noci. Malý podnik svého otce přetvořil v gigantického světového výrobce luxusních matrací. A teď se zjeví přímo tady, v Sylvieině kanceláři, po letech nepřítomnosti a záhad obestírajících jeho osobu.

Vzala šálky, popadaly jí, postavila je zpátky a právě v tom okamžiku se starý pán objevil. Byl sotva vyšší než Sylvie, měl čelo zbrázděné vráskami a hluboko zapadlé oči. Držel hůlku a vypadal, jako by vystoupil rovnou z těch starých filmů, které dávají pozdě večer a které Sylvie neměla nikdy sílu dokoukat. Doprovázela ho krásná vysoká rusovláška, kterou nedávno přijali a kterou často vídala v kantýně v obležení kolegů.

„Dobry den, Sylvie, pan Lecoeur-Paturel by panu Leduovi rád řekl pár slov.“

Sylvie jí zapomněla oplatit pozdrav a šla rovnou otevřít dveře svého nadřízeného. „Už je tady.“ Bylo to opravdu nezdvořilé. Neměla na to jít tak rychle. Poté odříkala pár názvů příchutí, které jí uvázly v paměti, pomotala to, ale Háelpé naštěstí nic nechtěl. Uvedla ho tedy do Leduovy kanceláře a vrátila se na své místo. Rozhodla se sepsat důležitý dokument. Háelpé nesmí pochybovat o jejím maximálním nasazení. A tak celou hodinu psala všechno, co jí přišlo na mysl. Když konečně starý pán odešel, odběhla na záchod a tam se vyzracela.

Zrodila se Charlotte.

Když už všechno nabíralo příliš rychlé obrátky, hledala Sylvie útočiště u Mireille. Třikrát zaklepala na dveře a ozvalo se „Ano“, nebo taky nic, ale stejně šla dál. Měla klíče. Mireille jí řekla: „Když nic neuslyšíš, znamená to, že spím nebo že jsem mrtvá, tak si otevři. A když budu mrtvá, nemusíš křičet, sousedům by to zbytečně udělalo radost.“ Mireille bylo pomalu devětasedmdesát. Nepotrpěla si na velkou společnost, zato měla ráda Sylvii. Proč zrovna ji? Proč byla Mireille spíš s ní než s někým jiným? Možná prostě proto, že Sylvie bydlela jen pár metrů od ní, že se příliš nevyptávala a brala na sebe nevděčné úkoly, například jejím diabetickým kočkám píchala inzulin a u řezníka obstarávala řízky. „Mireille, jsem tady!“ „Máš žrádlo pro kočky? Mají hlad.“ Sylvie úplně zapomněla. „Ne, hned pro něj skočím. Mám vám koupit ještě něco?“ „Jo, došel mi hajzlpapír.“ Mireille byla ráda vulgární, s oblibou opakovala, že je stará, hluchá a na pokraji infarktu. Ovšem nesnesla, aby ji někdo litoval. Nic pro ni nebylo až tak vážné, protože všechno mělo svůj konec. „Mireille, můžu si tu na pět minut sednout? Hlava mi jde kolem, celý den jsem se nezastavila.“ „No jo, pojď do kuchyně.“ Mireille sáhla po sirupu, jedno jakém, nalila ho do sklenice a tu doplnila vodou až po okraj. Sylvie pila bez námitek, i když to nestálo za nic. Mireille měla velmi světlé modré oči, jejichž barva občas přecházela do šedé. Kolem pusy se jí hromadily vrásky, tváře ale zůstaly hladké a jemné. Vlasy si ještě zachovaly pár hnědých odlesků. Nosila šaty s geometrickými vzory. Byly v tom staré vzpomínky, se kterými se nechtěla rozžehnat. Jak byla Sylvie při těle, tak byla Mireille vyhublá. Sylvie ji nikdy neviděla dojíst porci, lámala si hlavu, co vlastně může konzumovat: v ledničce nebylo nikdy nic, kromě nějakého toho jogurtu, rozkrojeného citronu a zbytků hrušky, které si v klidu hnily na dně talíře. Zamlada byla Mireille opravdu hezká (Sylvie viděla fotky), ale zarputile to odmítala uznat. Říkala: „No jasně, byla jsem mladá, v tom to je. Když jsi mladá, nejsi tak ošklivá, pak už prostě jsi to, co jsi.“ Neměla ráda, když se jí odporovalo, o minulosti mluvila málo, a ještě méně o svém manželovi, který zemřel před dvaceti lety. Občas k ní zavítal syn. Podle Mireille byl dost otravný. Volal každou neděli a bombardoval ji otázkami: Jedla pořádně? Jak spí? Změřila si tlak? Nechala si udělat krevní obraz? A hlavně, kdy už

přijede a usadí se v Bordeaux? Odpověď znal předem, v naléhání mu to ale nebránilo. Jednou Mireille bez okolků strčila telefon Sylvii: „Řekni mu, že nepřijedu nikdy a ať už nevolá, mám toho pitomečka po krk.“ Sylvie musela zaimprovizovat: „No... víte, vaši maminku přepadla únava, ale všechno už je zase v pořádku. Ozve se vám během večera. Já tu s ní chvíli zůstanu, nedělejte si starosti.“ Jak se dalo očekávat, syn za ní hned přijel a Mireille Sylvii jaksepatří vyčinila. To bylo nespravedlivé. Sylvie za ní nezašla několik dní, pak jednoho večera zazvonila Mireille s kočkou v náruči. Zvířeti se udělalo zle, potřebuje odvézt. Nebyla to pravda, kočka byla náramně fit. Ale taková už Mireille byla, příliš hrdá na to, aby se omlouvala.

Nino nechápal, co na ní Sylvie má. „Nezdá se ti, že tě trochu zneužívá? K řezníkovi by si mohla zajít sama, nechodí jí to zas tak špatně!“ Sylvie ho ujistila, že jí to není na obtíž. Může přece sousedce klidně vypomocet, a pak, Mireille zase hodně pomohla Maxovi, když se ztrácel v časování, a Alexisovi, když přeskočil druhou třídu (a celou třetí se s ním učila). Mireille totiž byla po desetiletí učitelkou, a dokonce profesorkou na gymnáziu v Joué-la-Tour. Když si vyšla na nákup, potrášali jí rukou urostlí čtyřicátníci a oslovovali ji „paní Chantrellová“. Opět působili plaše, někteří jí chtěli pomoci s nákupním vozíkem, jiní představit své potomky, další zase vylíčit celou svou profesní dráhu (hlavně bývalí lajdáci). Aby to zkrátila, častokrát se vymluvila na svůj vysoký věk nebo na prohlídku u kardiologa.

Od té doby, co byl Nino bez práce, co měl krizi a své těžké stavy, odcházela Sylvie k sousedce, když už byli doma všichni v posteli (hlavně Nino, udolaný antipsychotiky). Koukaly spolu na telenovely, přepínaly z jednoho kanálu na druhý. Mireille se na nic neptala, ani proč je Sylvie u ní, ani kde je její manžel. Řekla jen: „Á, jsi tady! Vidělas, jak tenhle chlápek blbě hraje? A tahle vyzáblina, to se nemůže přestat culit? Ani nerozumí tomu, co povídá!“ Sylvie se o svých problémech zmínila jen jedinkrát. Mireille beze slova poslouchala a pak vyřkla závěr: „Na mužský se nedá spolehnout, nikdy. Všichni odpadnou. Prostě si žij svůj život.“ Nato přepnula na jiný program a začala klimbat. Čím dál častěji upadala do spánku bez předchozího varování. Mohl za to její věk. Když to na ni přišlo, Sylvie vypnula televizi, dál seděla v té tmě a poslouchala,

jak Mireille pochrupuje. Někdy potichu plakala. Nebylo to ze smutku. Uvolnila se pojistka, čeho bylo příliš, to šlo ven. Vždycky se potom cítila líp. Co by se jí taky mohlo stát ve starosvětském domku, kde na vyšívacích polštářích předou kočky a každých dvacet minut zavrčí lednička.

V poslední době Nino zase nabral energii. Stávalo se, že před spaním ještě seděl u počítače a horečnatě klikal myší, což ale nevěstilo nic dobrého, v takovém případě se totiž znova točil kolem Simexu. Všiml si vůbec, že Sylvie plakala, že je unavená, že má na sobě všechna ta kila, co ji z duše ničí? Jednou vybuchla: „Mám po krk Simexu, Nino. Už o něm nechci ani slyšet!“ Bylo pozdě, ten večer si zdřímla u Mireille a neměla příliš jasnou mysl. „Nino, já jsem taky vyčerpaná... To, co z tvé ženy ještě zbylo, se nakonec může rozletět na kousky, chápeš?“ Nino se nerozčílil, nepostěžoval si na to, že mu křivdí, ale přistoupil k ní a stiskl jí ruku, jak nejpevněji mohl. Dlouze ji líbal a hladil jí ňadra. Během chvilky tak vrátil roky zpátky, na úplný začátek: kdy měl na hlavě ještě vlasy a na tváři věčný úsměv. Pravý Nino nebyl daleko, mohl by se zase dát dohromady.

Joué-la-Tour, to nebyl žádný venkov, nebyla to vesnice, ani velké město, a taky ne zrovna turistický cíl. I když... Byla tu samozřejmě věž na hlavním náměstí, mohutná stavba, která přestála staletí, války, mory a hladomory, přežila středověký hrad, vypálený za revoluce. Někteří zvědavci přijížděli město navštívit. Byla o něm zmínka v průvodcích, kde bylo označené jednou hvězdičkou, nikdy dvěma. Tím jako by se říkalo: „Vezměte to tudy, jestli máte čas, ale zajíždku si kvůli tomu nedělejte.“ Sylviein dům stál na samém okraji města. Z okna viděla vrchol věže a za pěkného počasí mohla rozeznat i postavy opřené o balustrádu, kochající se výhledem. Věži bylo naprosto ukradené nějaké propouštění z práce, změny vedení, Leduova nepřítomnost, Maxovy mizerné známky nebo jeho zarputilé mlčení. Věž na to vše netečně shlížela a říkala: „Já tu budu i po vás, můžete se mezi sebou třeba pozabíjet!“

Proč se tady Sylvie usadila? Proč zrovna v tomhle městě? Za vším byla obyčejná souhra náhod. Čekala tehdy Maxe, byla v sedmém měsíci. S Ninem jeli do jednoho velkého obchodního centra pro zlevněný kočárek a na zpáteční cestě, když zrovna vrcholila červencová vedra, Sylvie zažadonila: „Zastav někde, je mi úplně jedno kde. Musím nutně

čůrat.“ Zašli do velké kavárny naproti věži. Přímo před očima se jim objevila vývěsní tabule: „Domek na prodej, obchody v těsné blízkosti.“ Z plakátu se smála rodina, žena byla těhotná, stejně jako Sylvie, oproti ní ale neměla ani gram navíc. Za ruku držela malou holčičku. Bylo to jako z amerického seriálu: rodinka pospolu v kvetoucím domově. Sylvie se na ten plakát dlouho dívala. Už se viděla, jak je taky tak štíhlá, zaměstnaná prací v domě, s dítětem v náruči, jak si za zimních večerů v proskleném arkýři pročítá časopisy a za letních zve kamarádky na aperitiv. Bohužel, jejich dům nebyl tak krásný jako na obrázku. Byl postavený narychlo a záhy se začaly kupit opravy. Nejdřív bylo potřeba dát do pořádku střechu, upevnit tašky, které ve větru nadskakovaly, kvůli průvanu vyměnit okna, všude kapala voda. Instalatér si rval vlasy. Tohle všechno je stálo celé jmění, takže museli obětovat jednu z koupelen.

Poté co Nino dostal padáka, prohlásil: „Fajn, teď mám čas, všechno opravím. Stačí kouknout na internet. Všichni podělaný instalatéri mají utrum!“ Týden na tom dělal s vervou, začal demontovat (s Plyšounem, kamarádem z dětství) vanu, záchod a umyvadlo, všechno složil do garáže, ale tak už to zůstalo. Když si Sylvie dělala starosti, co bude dál, ujišťoval ji, že se do toho zase pustí, je to otázka pár dní a taky slev na internetu (na tu novou vanu). A jakmile se zmínila o případném zákroku nového instalatéra, začal vyvádět, že prý mu nevěří, že už mu nikdo nevěří, že potřebuje jen trochu času, aby si tu problematiku nastudoval, že sice nemá výuční lejtro, ale když bude mít všechny parametry v hlavě, ušetří celé rodině tisíce eur a bude to výhra pro všechny. Sylvie dál nenaléhala, bála se recidivy.

Věž neřekla své poslední slovo. Hned poté, co se Sylvie přistěhovala, jí matka připomněla jednu historku. Sylvie tu věž už znala, jednou v neděli se sem, celá rodina, vypravili právě kvůli ní. Sylvie zrovna oslavila šesté narozeniny. Snažila se vybavit si nějaké útržky z toho dne, a na nic nepřišla. Vykládat báčorky ale nebyl matčin styl. Proč by si něco takového vymýšlela: talíř hranolek zhltnutý naproti v bistru, jahodovo-vanilkovou zmrzlinu, kterou si pocínila tričko, vrabčáky, jež honila a chtěla předběhnout, a ruce, které si ráchala v chladné vodě fontány? Po obědě chtěl její otec zdolat devadesát devět věžních schodů. Matka

řekla: „Se Sylvii tu na tebe počkáme. Je moc horko.“ Sylvie si usmyslela, že půjde s ním, a držela se ho jako klíště. Její matku ta souhra okolností nadchla. „Je to stejně zvláštní, že ses usadila právě u té věže. To není obyčejná náhoda, Sylvie, to je podvědomý hold tvému otci.“ Ten umřel, když bylo Sylvii dvacet. Sylvie nevěřila na duchy. Přesto si, na den přesně rok po nastěhování, koupila za dvě a půl eura lístek a vyšplhala těch devětadevadesát schodů. S jejími kily to byla opravdu fuška. Pořád musela zastavovat. Plakala nad vším tím tukem. Tam nahoře pak měla dojem, že poznala svůj dům, a vyfotila si ho. Byla to nepatrná tečka vedle jiných, stejně nepatrných teček. Věž měla pravdu: jsou jen zrnka prachu, která záhy pohltnou věčnost. Vítr jí čečral vlasy. A vtom se vynořily vzpomínky: nahoře tehdy foukalo, hotové větrné porывy, vlasy jí šlehalo do tváří a píchaly ji otcovy vousy, když jí po výstupu dal pus, aby jí poblahopřál. Otec ji miloval, miloval tu malou šestiletou holku. Co by si pomyslel o ženě, která se z ní stala?

* *

Charlotte už byla tady, ale Sylvie to ještě nevěděla. Dál dělala to, co dřív, vrátila se brzy z práce, stavila se u řezníka, donesla řízky k Mireille, popovídala si s ní, dohlédla na Maxovy úkoly, které ani za mák nechápala, přečetla si italsky psané libreto Alexisovy opery, kterému taky nerozuměla, hledala pro Nina kurzy, o něž nestál, koukala na Instagram Jessiky Faureové, aby si vyčistila hlavu, čekala, kdy přijede matka, která měla věčně zpoždění, pak šla zase do práce, čekala na kafe, mýjela stíny prchající chodbami. A přece už tu Charlotte byla, dřímala, ještě nic ničemu nenasvědčovalo, všechno bylo teprve v zárodku.

A mezitím Ledu slavil vítězství. Jeho obraz vévodil vstupní hale, na jeho oslavu byl uspořádán velký banket. Malíř Édouard Lessing osobně pronesl krátké pojednání o kouzlu noci, přičemž odcitoval pár slov velkého básníka o „nahých bohyních choulících se v oblacích duše“. Ledu se mohl utleskat, pak se na malé pódium k velkému malíři sám připojil. Přišel s důležitým sdělením. Má krásná noc brzy vstoupí do nové éry, éry inteligentních matrací, které budou zaznamenávat tělesnou teplotu a tepovou a dechovou frekvenci a nastaví svou pružnost podle aktuálního stavu spícího člověka. Stojíme na prahu nového světa, k němuž

má Má krásná noc klíč. Pak se k mikrofonu došoural velký šéf, Háelpé, rozložil papírek a četl. Má krásná noc je velmi úspěšný, stoprocentně francouzský podnik, který nikdy neztratil svou duši, nikdy nepodlehł vábení zahraničních investorů ani akciového trhu, Má krásná noc zůstala podnikem rodinným, nezávislým, a je na to hrdá. Všichni tleskali a Háelpé by málem zakopl, kdyby ho Ledu nezachytil. Háelpé v Leduově náruči, jak symbolické.

Jakmile začal raut, Sylvie spěchala ke stolům. To bylo to nejlepší, co mohla udělat, aby nevypadala, že je osamělá a na dně. Spořádala celou řadu minidortků. Byla to dobrota, přesně ty věci, jakými by se nikdy neměla cpát před obědem. Očima hledala někoho známého, něčí pohled, který by ji uklidnil, povzbudil, ale všichni byli zabraní do povídání, smáli se nebo flirtovali. V takových případech se Sylvie přichomýtlá k Nadine, vedoucí odborů, která si jí nakonec vždycky všimla a řekla jí nějaké to vlídné slovo. Tentokrát byla Nadine zabraná do hovoru s dívkami z účtárny. Sylvie se k ní trochu víc přitočila, Nadine ji konečně zaznamenala a odvedla si ji na druhý konec místnosti. Co to do ní vjelo?

„Sylvie, nechci tě nijak děsit, ale všichni tu na nás hrajou habaďůru. Chystá se sociální plán, určitě už na příští rok. Čísla prodejů v Asii nestojej za nic, padá to. Není to úspěch, jak se čekalo, všichni lžou. A navíc, ty inteligentní matrace je stojej tolik, že na tom vykrvácej. Má krásná noc může jít do kytek. Chtěla jsem ti to říct, protože máš kluky a tvůj muž je na tom bledě.“

Sylvie cítila, jak jí začínají hořet tváře. „To mě jako vyrazej?“ Byl to zoufalý, niterný výkřik, potřeboval okamžitou odpověď. Nadine reagovala spíš vyhýbavě. Výpovědi budou, to je jisté. Kolik? Nemá tušení. Jediné, co hraje v Sylviin prospěch, je její služební věk a pak situace: dvě děti a nezaměstnaný manžel. Bude to ale stačit? To jí Nadine zaručit nemůže. Sylvie zhltila další řádku minidortků, pak další, vypila skleničku, a ještě jednu. To je tím strachem, je potřeba plnit, plnit stůj co stůj, naplnit až po okraj, aby se oddálilo dno. Ona a nezaměstnaná, to není možné! Ninovi se vrátí jeho stavy a spolu se propadnou do ještě větší hloubky. Zadívala se na Ledua, stále zabraného do družného hovoru s malířem. Byla si tím jistá, vyhodí ji, dá ji na seznam. Řekne: „Á tahle, ta je k ničemu. Bez ní se můžu klidně obejít, díky.“ Doufala, že nějak

upoutá jeho pozornost, uprostřed davu žadonila pohledem, ale Ledu byl příliš pohlčený konverzací, viděl jen toho zpropadeného malíře a jeho podělaný obraz, všechny ty tisíce vyhozených eur, za které by si ona, Sylvie Verbaldiová, mohla jednou provždy opravit barák. Proč se peníze vždycky utrácují za ty největší zbytečnosti?

Sylvie se vrátila ke svému pracovnímu stolu. Neměla co dělat. Její den už skončil. Tenhle stav bez práce byl příšerný. Nebyl to všechno jen promyšlený tah, jak ji zahnat do kouta, postavit před hotovou věc, že skončí u polykání prášků a bude celé dny zírat na tu zatracenou věž? Záležitost by byla vyřízená: Sylvie Verbaldiová, odškrtnuto!

Rozhodla se, že Leduovi napíše dlouhý dopis. Musí mu vysvětlit, jak to s ní je, říct mu všechno, co má na srdci, a skoncovat s touhle neudržitelnou situací nouze, hladu a strádání. I pes má svoje úkoly, i ten pes. Je hergot přece schopná domlouvat schůzky, organizovat, syntetizovat, tisknout, mluvit! Otevřela náhodný dokument, který na ni koukal z plochy počítače a neměl název. Byl to text o dvou třech stranách, které si ještě proběhla, než je vymaže. Bylo to dost zmatené, mluvilo se tam o Jessice Faureové, o posledních dílech seriálu *Believe*. Sylvie se podívala na datum, minulé pondělí, den, kdy u nich byl na návštěvě Háelpé, tehdy musela psát, cokoli, jen aby to vypadalo. Nic z toho si nevybavovala. Bylo to až komické. Sylvie se pokoušela napsat další díl seriálu, začátek páté série. Stálo tam: „Jessica už nebude v kanceláři s Angelem, od nynějška bude řídit všechno sama a unesou jí dceru.“ Pak se věty bezuzdně kupily, jedna podivnější než druhá. V posledním odstavci Sylvie psala: „Charlotte. Věk: 25 let. Výška: 183 cm. Oči: oříškově hnědá barva, kolem duhovky tenký světle modrý kroužek. Obvod pasu: 62 cm. Úvodní scéna: Charlotte je nahá. Leží v posteli, kterou nezná. Muž vedle ní má na obličeji podlitiny. Charlotte si oblékne kalhotky, kalhoty, blůzu, sáčko a zaklapne za sebou dveře. Ten chlápek je jí ukradený. Čeká ji přijímací pohovor, nepřipadá v úvahu, že by ho zmeškala. Vejde do vstupní haly sídla společnosti. Je to tu studené, ošklivé. Dostane návštěvnickou kartu. Poděkuje a nastoupí do výtahu. Dva muži jí přidrží dveře. Charlotte je nevidí.“ Co to Sylvie prováděla? Proč vůbec něco takového psala? Charlotte byla jedna z vedlejších postav seriálu *Believe*, objevila se v několika dílech. Je pravda, že Sylvie přímo zbožňovala

právě tuhle postavu, která neměla dům ani žádné závazky, zato měla pořádně divokou minulost a svého času svedla Jessičina manžela.

No jo, úplně se ztratila. Měla psát Leduovi, bránit svou věc, zachránit si místo. Sylvie všechny ty hlouposti o *Believe* smazala a ocitla se před čistou stránkou. Pomyslela si: „Dobrá, jdeme na to, musím najít něco silného, hlavně žádné nářky, zůstat pozitivní, vychválit své přednosti.“ Snažila se přijít na všechno, co umí dělat, co už dělala, co by uměla dělat, ale čím víc se snažila, tím víc se jí mysl zatoulávala. Pokusila se natáhnout ruku a pocítila silnou závrať. Bylo to tím alkoholem? Přinutila se klidně dýchat, nepanikařit, ale srdce se jí naopak rozbušilo a začaly ji pálit konečky prstů. „Já tu umřu, teď, zatímco se všichni cpou na rautu.“ Rozhlédla se po dlouhé chodbě plné dveří, po své mini kanceláři, která by připadala příliš malá i patnáctiletému klukovi, pak se zadívala na Leduovy dveře, na ty velké bílé dveře s kouřovým sklem, věčně zavřené. Znovu se pokusila nějak zareagovat, ale zůstala přilepená k židli. „Když už mám umřít, tak ať je mi přitom aspoň fajn.“ Položila hlavu na stůl, zhluboka se nadechla a přijala svůj úděl. Vzlétla nad věž, pohltilo ji slunce na Marsu, plula na obřích nafukovacích matracích, znovu spatřila propadlou a napjatou tvář svého otce v den jeho smrti. Zdálo se jí, že zaslechla tóny, ano, tuhle písničku zná: „Co rozpláče blondýnky?“, to byla Sylvie, ta pravá, jedinečná Sylvie Vartanová, ta, kterou zbožňovala její matka a již vděčí za své jméno. Kdo tu desku pustil? Byl to záměr? Chtěl si z ní někdo vystřelit? Zavřela oči, znovu zazněl jen vzdálený hlo-moz, tóny se vytratily, známá melodie utichla. Vtom v ní zaburácel hlas: „Já nechci umřít! Nemáš právo!“ Kdo to byl? Kdo to řekl?

Sylvie se ztěžka narovнала. Na monitoru se pořád zobrazovala prázdná stránka. Ťukla do klávesnice, teď už její ruka reagovala. Napsala: „Vážený pane Ledu, ráda bych vás informovala o své situaci...“ Usilovně dumala, jak pokračovat, hledala nějaké japonské básně nebo citace, které by se za ni přimluvíly a oslnily kultivovaného ducha toho muže, ale nic nepřicházelo. A tehdy se její prsty pustily do jiné věci. Pohládily klávesy a pak je vzaly útokem. Sylvie napsala „Charlotte“, pak desítky dalších slov a z nich desítky vět. Sylvie nedokázala zadržet ruku, prsty jí kmitaly z klávesy na klávesu, pokračovala v příběhu tam, kde ho zanechala, tedy dole u výtahu. Charlotte absolvovala vstupní pohovor. Charlotte

byla přijata. Charlotte byla třída. Každé oko, které na ní spočinulo, oko muže, ženy, dítěte nebo psa, bylo jako zhyponotizované.

Sylvii zazvonil telefon. Volal Nino. „Neměla bys dojít pro Maxe?“ Po-
dívala se na hodiny. Bylo půl páté, Max čeká. Je středa. Popadla své věci
a uháněla.

* *

„Jak je, zlato?“ Dlouhý pramen hnědých vlasů jí spadl přes oči. Zeptala
se znovu: „Jak je, Maxi, dobrý?“

„Jo.“

„Co na kroužku kreslení, šlo to?“

„No jo.“

„Sakra, řekni taky něco jinýho! Snesitelnějšího než to tvoje jo!“ Sylvie
křičela.

„A co ty, mami, jak je?“

„Dobře. Moc, moc dobře.“

Když přijeli do Joué-la-Tour, zamířila do centra, vyjela hlavní ulicí
a zastavila na parkovišti za věží. „Pojď, zlato, trochu se projdeme.“ „Ale
proč, mami? Je akorát čas se vrátit, musím ještě něco udělat.“ „Co po-
třebuješ udělat?“ „No úkoly, mám jich spoustu.“ „A hele! Doma nikdy
žádný nemáš, a tady jich máš spoustu?“ „Ale mami!“ „Maxi, chci toho
po tobě snad tak moc?“ „No jo, pořád je něco, co musím dělat: uklízet,
pomáhat tátovi, hlídat tátu, dělat s tátou na zahradě, nakupovat s tátou,
jednou jsem dokonce šel kvůli Mireille k řezníkovi.“ „No tak já tě žádám
ještě o jednu věc: abys sis taky konečně prohlídnul město, kde už tak
dlouho žiješ.“ Sylviin hlas nezněl jako obvykle. Taky si to uvědomila, ale
nemohla s tím nic dělat. Neměla své tělo pod kontrolou.

Dovedla syna k úpatí věže. Pokladna měla za půl hodiny zavírat, byl
nejvyšší čas vydat se nahoru. Max si přečetl cedulku s údajem „Devade-
sát devět schodů“ a vykřikl: „No mami, to snad ne! Jsi normální? Ty mě
chceš zabít, nebo co?“

Ani ona neměla chuť šplhat nahoru, ale bylo to opravdu potřeba.
Zavelela: „Maxi, půjdeš nahoru, nebo ti jednu vlepím,“ a popostrčila ho
před sebe. Prošli rozlehlou místností, kde se pořádaly výstavy místních

umělců, a zamířili rovnou ke dveřím, za nimiž se skrývalo dlouhé točité schodiště. „Běž dál, jdu za tebou!“

„Ale mami, tobě něco je? Proč to děláš?“

„Nějaký schody tě přece nezabijou, Maxi.“

Došli mu argumenty a vydal se nahoru, Sylvie za ním. Bylo to zdlouhavé a úmorné, Sylvie se chytala zábradlí, lapala po dechu. Max se lámal v pase. „Mami, já chci dolů!“ „Ne, Maxi, my to zvládneme.“ V posledním zákrutu se zastavovala na každém schodu, aby popadla dech. Když došli nahoru, Sylvie svého syna políbila a pevně objala, tak jako dřív, jako by pořád byl tím dítětem, se kterým se tak ráda mazlila a které nikdy neprotestovalo.

„Maxi, musíme zhubnout, oba. Já opravdu nejsem nejlepší příklad. Slib mi to, Maxi!“

Odtáhl se od ní, tričko měl celé propocené. „Hm, to dělá ta čokoláda, ty podělaný věci, co si kupuju.“ To byla dobrá reakce, nestavěl se na zadní.

„Ano, zlato, s čokoládou skončujeme, já si ji taky kupuju a sním ji vždycky sama v autě, abych ji nenosila domů.“

„Já ji mám zase ulitou u sebe v pokoji, víš?“

„No to já taky, ty můj kluku, mám ji i v pokoji, strkám ji mezi ty velký atlasy, co nikdo nikdy neotevře.“ Opřeli se o balustrádu. Foukal vítr, neutuchající vítr, jako ty větry od širého oceánu, které člověkem zmítají na pobřeží.

Max se podíval na svou matku.

„Mami, připadám ti ošklivej?“

„Samozřejmě že ne, ty můj kluku! Jsi úžasnej! Ale to víš, nadváha, to není žádná sláva. Ne že by bránila tomu, aby byl člověk krásnej, ale je to otázka zdraví, nic víc.“ Nemyslela si to ani za mák, ale bylo dobré lhát, aby ho povzbudila. Max se vyklonil, hledal jejich dům. „Koukni,“ řekla Sylvie, „támhle bydlíme, vidíš, jak je ta červená střecha. A vedle, ty oranžový tašky, to je Mireille a za ní Lémoninovi, co je nemáš rád. Já ostatně taky ne.“

Max vykřikl: „Támhle na zahradě, to vypadá na tátu!“

„Ale ne, to se pleteš, odsud bychom ho vidět nemohli. Podívej tam, přímo před tebou, to je průmyslová zóna, ty její velký šedý střechy, tam pracuju, tam sídlí Má krásná noc. Byl jsi tam jako malej, pamatuješ? Na

vánoční besídce.“ Max se otočil na druhou stranu, odkud se výhled táhl mezi zalesněnými kopci a vinicemi směrem k Bordeaux. „Víš, Maxi, že jsem tu byla se svým tátou a vyšlapali jsme tyhle schody? Jak vidíš, nezapomněla jsem.“

„Byl taky tlustej?“

„Jo, trochu, nebyl obézní, ale silnej.“

„Mami, proč jsi mě sem zavedla? Táta je nemocnej?“

„Ale kdepak, zlato, chtěla jsem si s tebou popovídat, a taky je to něco jinýho, vidět náš dům tady odsud. Kdo by řekl, že z koupelny jsou trosky? Že prosklený dveře nejspíš prasknou a celá kuchyň čeká na rekonstrukci?“

Ozvalo se zapískání, byl to hlídač. Museli zpátky dolů.

Po příchodu domů našli Sylvie s Maxem Nina nataženého na sedačce v obýváku. Mireille stála za kuchyňským barem a do velké mísy po lžících odsypávala mouku, do toho coby hudební podkres pouštěl Alexis operu. Sylvie vypnula muziku, Nino se ztěžka zvedl, ve vousech se mu třpytily stékající kapky.

„Jsi tady, miláčku! Ale proč jsi mi to nebrala? Máš hodinu a půl zpoždění, hodinu a půl! Já už myslel, ani nevím, prostě na nejhorší... bouřačka, únos, že si tě vzali jako rukojmí, že se ti udělalo v autě špatně, míváš přece občas závratě...“

Mireille zasáhla: „Já mu říkala, ať se nestrachuje, ale nic naplat, tak jsem přichystala těsto na palačinky, to se může vždycky hodit. A on palačinky moc rád. Co, Alexisi?“ Mireille odložila lžíci a opláchla si ruce pod kapajícím kohoutkem. „Tak jo, nechám vás o samotě, rodino. Já ti to říkala, Nino, Sylvie je spolehlivá holka, není proč se plašit, a navíc, co by teroristi pohledávali zrovna v Joué-la-Tour?“ U dveří se ještě otočila. „Jo, udělala jsem s Alexisem úkoly. Myslím, že se ve třídě nudí, ta pátá pro něj možná není, bylo by potřeba to zjistit...“

Když už byli kluci v posteli, dostala Sylvie strašnou chuť vyrazit na vzduch, Nino jí byl ale neustále v patách. Čekal na ni dokonce i u dveří na záchod. V devět hodin odešli nahoru do své ložnice. Nino se svlékl a zůstal nahý. Sylvie si myslela, že se o něco pokusí, obejmě ji, sklouzne jí rukou mezi stehna nebo ji bude líbat na nohou, jak občas rád dělával. Jenže nic.

„Miláčku, pokud jde o Simex, obrátím list a se vším praštím. Jsi pro?“
„Ano.“

Hladil jí koleno. „Jedině na nás opravdu záleží. Chci, abychom si říkali všechno, miláčku, jako dřív. Říkáš mi všechno, vid? Nemáš žádný starosti?“

Měla snad říct pravdu: že jí hrozí propuštění, že je totálně odstavená, nevidí žádné východisko, netuší, jak se odrazit? Měla ho tím děsit, když nedokázal snést ani hodinu zpoždění? „Jo, všechno je v pořádku. Moje práce není zas tak těžká. Mají mě tam rádi, a dneska jsem si navíc krásně popovídala s Maxem. Dáme se na dietu, oba dva. Budeme se navzájem motivovat.“

Nino položil hlavu na Sylviina prsa. „Jsi tady! Sakra! Jsi tady se mnou, já tomu nevěřil, už jsem tomu nevěřil!“ Plakal, jako by se opravdu stala nějaká nehoda a ona z ní vyvázla živá a zdravá.

Byly dvě hodiny ráno a Sylvie ještě pořád nezamhouřila oka. Otevřela okno. Po tváři ji pohladil vánek přinášející vůni sena s nádechem zimolezu ze sousedního živého plotu. Růže na keři v jejich zahradě klopily hlavy, plot už nestál rovně, kamenné dlaždice schoval plevel a rám houpačky, na které se už nikdo nehoupal, tiše rezivěl. A vida, u Mireille se svítí. Sylvie se podívala na hodiny: 2.30, proč Mireille nezhasla? Přece tak nesnáší plýtvání. Natáhla si černý kabát, přeběhla těch pár metrů, které dělily jejich obydlí, a zlehka zaklepala na sousedčiny dveře. Nikdo se neozýval. Zastrčila do zámku klíč, který jí Mireille svěřila. Co když ji nějaký zloduchové přišli zamordovat? Co když Mireille leží v tratolišti krve? Co když dostala infarkt? A je to tady, nakazila se od Nina tím jeho sýčkováním. Popošla chodbou, vešla do kuchyně, nakoukla do obýváku. Mireille byla tady, ve velkém koženém křesle, které jí daroval syn k Vánocům, pochrupevala u pořadu o sopečných ostrovech. Sylvie vypnula televizi a posadila se na růžové sametové kanape. Proč má radši Mireillin dům než svůj vlastní? Není normální. Žádná normální ženská by neměla choutky jít v půl třetí ráno do jiného domu. Do nočního ticha šeptala: „Určitě se nechám vyrazit z práce, to ale není žádná tragédie, každý se může odrazit ode dna, já taky. Stačí zhubnout a všechno bude v pořádku. Už teď se cítím nějak lehčí. Dneska jsem popsala celé stránky, blbiny, co já vím... Dělá to, abych měla nějakou náplň, a proto

také jím. Max je jako já, ale to se změní..." Sabbat, jedna z Mireilliných koček, skočila Sylvii do klína. Sylvie vykřikla. Pak vyjekla i Mireille.

"Mireille, nelekejte se, vaše kočka se jen dostala ven, to víte, ulice, auta a to všechno..."

"Kolik je hodin?"

"Je pozdě, už vás nechám spát."

Mireille znovu pustila televizi. "Tak jo, vrať se domů. Uvidíme se zítra, a už mě víckrát takhle neděs!"

Sylvie si lehla zpátky vedle Nina. Jestli jí dají padáka, on se o tom nikdy nedozví.

* *

Bylo třeba podívat se pravdě do očí: Sylvie nebyla schopná Jeanu-Denisu Leduovi, svému šéfovi, napsat žádný úžasný dopis. Ta správná slova by měla, snad jen kdyby absolvovala rychlokurz typu „Jak přesvědčit svého nadřízeného v kontextu obzvlášť napjatých vztahů“. Neopustila ale kvůli tomu Charlotte. Ten hloupoučký příběh, který začala před třemi dny bezmyšlenkovitě sepisovat, několikrát znovu přečetla, hodila do koše, pak ho z něj zase vyndala, ještě jednou přečetla a nápady přicházely samy, jeden za druhým. Nejdřív je zaháněla, soustředila se na Jessiku Faureovou, na služební maily a objednávky kancelářských potřeb a pak, zničehonic, jí ruka sama spustila: jen řádek, dva, pak tři čtyři, z jednoho nápadu se zrodil další, už toho bylo několik odstavců a pak několik stran, stačilo se tomu poddat. Samozřejmě to nemělo žádný velký význam, bylo to dokonce naprosto zbytečné, ale tahle malá gymnastika jí tišila nervy a odváděla ji od pomýšlení na vyhazov. Bylo to něco jako odkloněný tok myšlenek, ano, jakési zdymadlo.

A proto velmi záhy přestala mít Charlotte z jejího příběhu cokoli společného s tou seriálovou. Její Charlotte byla v její situaci (asistentka podobného Ledua v podobném podniku), ale vlastnila zbraně: fantastické tělo, proříznutou pusou a třeskutou inteligenci. V tomhle příběhu Ledu na své asistentce lpí. Dokonce začíná ztrácet půdu pod nohama a Charlotte toho zneužívá. Je fajn vidět Ledua, jak se kroučí, trpí, potí, zajíká, žadoní... před netečnou Charlotte, která ho v tom nechává vykoupat. Má nějaký konkrétní cíl? Kam až by mohla zajít? To Sylvie ještě

nevěděla, ale vrtalo jí to hlavou: chtěla Charlotte poznat. Za to, že ji v kanceláři nad prázdnou stránkou tak najednou přepadla chuť psát, přece nemohla. To ta zpropadená prázdnota, která jí už lezla na mozek. Jenže v psaní nikdy nevynikala, vždycky nosila průměrné známky a žalostná hodnocení. O literatuře nevěděla nic. Už jako malá holka četla, to ano, dokonce až moc, ale hltala cokoli bez rozdílu. Rukama jí prošlo všechno: tátovy detektivky (Simenon a *San Antonio*), máminy harlekýnky, komiksy (trochu hanbaté) zastrčené za *Asterixy*, přešršel fantastických příběhů s monstry bažícími po čerstvé krvi, *Podivuhodné příběhy* od Pierra Bellemara... opravdu žádná vysoká literatura, která by se dala rozebírat ze všech stran. Na tom v podstatě nesejde, psaní teď pro ni bylo něco jako štrikování, stalo se jejím koníčkem. Některé ženy vyšívají, luští křížovky nebo sudoku, Sylvie sprádá svůj malý příběh o Charlotte.

Co tím riskovala? Nic. Zaprvé to nikdo nikdy nebude číst. Zadruhé díky téhle činnosti vypadala, že je pohlcená svou prací, soustředěná, pilná. A zatřetí jí to poskytovalo zábavu a ještě zaručenější ochranu před nudou než všechny instagramové fotky Jessiky Faureové. Sylvie ráda vklouzávala do toho štíhlého svalnatého těla, které Charlotte přiřkla. Byla to paráda nosit vysoké podpatky, krajková tanga, minisukně, rozevláté košile s výstřihem, rudou rtěnku, mít husté dlouhé vlnité vlasy, punčochy, lodičky nebo vysoké kozačky. Její hrdinku nebolely klouby, nemusela schovávat špeky, zatahovat břicho, maskovat kruhy pod očima, nešedivěly jí vlasy. Charlotte byla královna a Sylvie se hřála v jejím lesku.

„Četla jste mail? Poslala jste Conflansovi odpověď?“ Mluvil na ni Ledu, ten skutečný z masa a kostí. To se ještě nestalo, že by se dostavil osobně až do její malé kanceláře, vždycky to byl jen lísteček s poznámkou nebo textovka nebo... vůbec nic.

Sylvie se těžko dostávala do obrazu: „Conflansovi?“

„Pracujete v Mé krásné noci?“

„No... ano.“

„Znáte tedy Conflanse z finančního, je tam ředitelem.“

„Jistě, pane Ledu.“

„Takže mu zavoláte a řeknete, že schůzka se nekoná v pátek, ale příští pondělí v 19.00, je to ber, nebo nech, vyřídíte mu to?“

„Ano.“

„Paní Verbaldiová, bylo by dobré být... já nevím... skutečně přítomná, věnovat se práci!“ A zavřel za sebou dveře.

Je to v pytlí. Propustí ji, proč by na ni jinak mluvil tímhle tónem? Zatelefonovala Conflansově sekretářce, vysypala na ni vzkaz, zavolala Leduovi, navrhla úterý v 19.00, zaláteřil, to radši čtvrtek v 19.30, nakonec se shodli na 19.30 v pondělí. Když byla hotová, zbývala jí do odchodu ještě hodina. Neměla v úmyslu drásat se tím, že by si celou scénu dokola přehrávala v hlavě, kdepak, hodlala pokračovat v tom, co dělala, než ji přerušili: v psaní.

„Ledu stojí těsně u ní. Charlotte se líbí, když cítí jeho pot a strach. Je ráda, když se takhle potí a vlhnou mu ruce. Pokračuje v psaní mailu adresovanému B. Ledu jí čte přes rameno a ona to ví. Jde na to tedy bez okolků. Požaduje po B. nesmírně vulgární věci, jaké spolu mohou dělat dva svolní dospělí lidé. Když se Ledu odhodlá promluvit, jeho hlas zní ochraptěle: ‚Ehm... máte tu odpověď od Conflanse ohledně pondělka?‘ Charlotte se pomalu otočí, vypne hrud’ a pár vteřin na něj upírá chladný pohled. ‚Ano, mám. Vyhovuje 19.30.‘ Ledu chce pokračovat v rozhovoru, dělat cokoli, jen aby mohl ještě zůstat. A tak mu sama trochu pomůže: ‚Myslím, že pokud jde o ty nové modely, měli bychom se zaměřit na země ve východní Evropě, je to dost málo využitý region.‘ ‚To je vynikající nápad. Mohli bychom podniknout nějakou cestu, podívat se do továren, trochu se porozhlédnout, jak je to v těch zemích s konkurencí.‘ Na stole zavibruje Charlottin telefon, na displeji se objeví křestní jméno B. Nechá mobil vyzvánět. Ledu ztratí rovnováhu a šlápne Charlotte na nohu. ‚Jéje... pardon...‘ ‚Ale to nic, pane Ledu. Hezký večer a zítra na shledanou.‘“

Takhle to chodilo v Charlottině světě, té se žádné propouštění netýkalo.

* *

Poprvé se Sylvie přistihla, jak myslí na Charlotte, jednoho večera doma, když dohlížela na propékání bifteků. Jak si mohla vymyslet tak divnou holku? Čeho všeho je vlastně Charlotte schopná? Touží po Leduovi? Nebo chce něco jiného?

U jídla skoro nepromluvila, Alexis na ni vyjel: „Mami, říkám ti, že tě chce vidět náš třídní. Posloucháš mě?“ „Jo jo, zlato, to je dobře.“ „Ne, to není dobře, protože ti zase bude vykládat blbosti a ty jim uvěříš.“ „Ale co tě nemá, zlato.“ Nino se svého talíře sotva dotkl. Natáhl se na gauč a nejmíň postě rozevřel katalog koupelen, novou stálíci na svém nočním stolku. Sylvie umyla nádobí (myčka byla porouchaná snad odnepaměti), ale nebyla to žádná dřina, dalo se přitom i relaxovat, přicházely totiž nové nápady ohledně Charlotte. Co kdyby měla jasný cíl? A co kdyby se Ledu nějak vážně provinil a Charlotte ho měla v hrsti? A co když byla Charlotte původně obézní a postavu si vymodelovala proto, aby se pomstila? Jak mohlo Sylvii napadat tolik věcí najednou? Nemělo by ji to zneklidnit? Byly v tom hormony: začátek menopauzy, krize čtyřicátnic? Měla by si o tom promluvit s Mireille, nebo třeba s Ninovým psychiatrem? Ale co vlastně říct? Že si vymyslela hrdinku a že na ni v jednom kuse myslí? To snad ne!

Tu noc si Sylvie chtěla dojít na záchod, ale jakousi podivnou shodou náhod se ocitla na kanapi s Maxovým laptopem na kolenou. Byly čtyři hodiny ráno. Kdo by něco takového dokázal pochopit? Sylvie psala. Charlotte dál mučila nebožáka Ledua a nebožák Ledu za ní dál běhal jako pejsek. Věci se utrhly ze řetězu, přímo zjančily. Charlotte mu posílala roznícené esemesky, na schůzi ho hladila po stehně, šeptala mu obhroublá slova, zašla do jeho oblíbené restaurace, pak ho zničehonic ignorovala, a Ledu se užíral. Zhubnul už patnáct kilo a ve snaze zklidnit si nervy řval na lidi z personálu. Tenhle člověk musel padnout, zaplatit za všechny, které ponižoval a mučil. Ne, Charlotte to nedělala, aby si zajistila své místo. Sylvie to začínala pomalu, ale jistě chápat. Charlotte chtěla Ledua zahanbit, zahanbit ho tak zraňujícím způsobem, jaký sama poznala před dávnými časy, kdy byla jen ubohá tlustá holka. Sylvie následovala Charlotte do jednoho opuštěného domu (zděděného po matce), do kutlochu její babičky, již už přestávala sloužit hlava, do barů, kde se poflakoval její nevlastní bratr, násilník a divoch, kterého zbožňovala, a také do postelí neznámých mužů i žen. Sylvie cítila jejich dech, jejich ruce hladící ji po řadrech, jejich nenasytné jazyky a rozkoš, ano, slast z vědomí, že je to s každým z nich poprvé a naposled.

V sedm ráno už o tom byla Sylvie přesvědčená: stává se z ní blázen, rozpadá se jí mozek. Buď se v něm usídlil zlý duch, nebo, a to by bylo ještě horší, ho postihla nějaká neurologická choroba.

„Je ti něco, miláčku? Nevypadáš zrovna nejlíp.“

„Ale ne, jen jsem špatně spala... samá noční můra.“

Podívala se na budík. Na přípravu k odchodu měla jen půlhodinu, přesto pocítila náhlou touhu po Ninovi, chtěla ho tady a hned. Vyhrnula si noční košili. „Pojď ke mně!“ „Ale co děti, broučku?“ „Co by, už jsou velký.“ Nino se na okamžik zarazil, jako by zvažoval pro a proti (je třeba říct, že intimních chviliek bylo od jeho propuštění poskrovnu). „Dobrá, dobrá, miláčku, ale přijdeš kvůli tomu pozdě.“ Nino si sundal trenýrky a na okraji postele je složil (jeho věci musely být především dobře složené). Sylvii už docházela trpělivost. „No tak, dělej, chci tě tady, počítám do deseti...“ Nino nechal ponožky, které si právě sundal, s těžkým srdcem pohozené bez ladu a skladu. Líbal jí nadra, stehna, klín, vstoupil do ní a po pár vteřinách se svalil stranou. Ztěžka dýchal, držel se za hrudník. „To je to moje srdce, vidíš, jak se rozbušilo. Už včera, když jsem drhnul tu dlažbu, mi bylo hrozně špatně.“ „Ale tady není srdce, Nino! Tady máš žebro.“ „Jenže právě takhle vždycky vypadají příznaky infarktu, slyšel jsem to v rádiu.“ „Tak jo, počkej s tím svým infarktem, až se vrátím. Šup, musím se rychle oblíknout.“

Odcházela sebevědomá. Už se nebála, že bude mezi všemi ostatními sama. Od nynějška ji provázela Charlotte.

* *

Jak se k tomu Sylvie dopracovala? Už ani sama nevěděla. Poslední dobou se opravdu snažila ten stroj zastavit, už na to nemyslet, hodit celý dokument do koše, soustředit se na svou práci, na nové matrace Sweet Air, na novou proteinovou dietu, na poslední proslovy Háelpého, ale Charlotte se vracela, a pokaždé s větší vervou. A tak se Sylvie snažila odolat, veškerou pozornost soustředila na kachličky do koupelny, o kterých jí Nino říkal, to přece bylo tak důležité... ale nic naplat, vždycky skončila u psaní, psala uprostřed noci, uprostřed dne, a třeba i na záchodě večer po jídle.

Max se dožadoval svého počítače a Sylvie si vždycky musela vymyslet nějakou pracovní schůzku, složku, kterou musí bezodkladně probrat,

nebo podklady, které je třeba znovu přečíst. Nino se strachoval: Něco se děje v práci? Ale nic, vysvětlovala Sylvie, to jen ty nové matrace Sweet Air, co se chystají na trh. Ledu má nervy na pochodu a potřebuje oporu ve své asistentce. Jak jim říct, že její mysl zplodila hrdinku a ta holka že ji doslova pohltila? Chápali by to vůbec? Určitě ne víc než ona sama. A k tomu by to pro Nina byl nový spouštěč úzkosti, a to by rozhodně ničemu neprospělo.

Všechno se ještě zhoršilo, když se ocitla ve velké nákupní zóně v oddělení počítačů a podlehla kouzlu malého, ohromně praktického notebooku, který se dal krásně strčit do tašky a měl baterii s velkou výdrží. Rozhodla se zaplatit na tři splátky bez navýšení, penězi ze společného účtu. Nino už na bankovní výpisy nekoukal, ničeho by si stejně nevšíml. Nejdřív ho používala jen večer, a ještě málo, předstírala přitom, že jde o notebook z práce. Nakonec se pro uklidnění uchýlila k jedné velké lži. Ledu ji povýšil, nic tak velkého to zase není, ale umožnil jí přímý dohled nad reklamní kampaní na Tchaj-wanu. Samozřejmě ji bedlivě sleduje, nicméně ji nechává řešit drobné problémy a úpravy na poslední chvíli. A chystá se jí taky zvýšit plat? zeptal se Nino. Sylvie odpověděla, že ano, nejspíš napřesrok. Bylo třeba nalít si čistého vína: Sylvie se už dočista pomátla.

Nejhorší byly noci, kdy se s počítačem pod paží vydávala k Mireille, kolem páté nad ránem, v tradiční době nespavosti (na kterou si brala stále neúčinkující homeopatické pilulky). Ráda si sedala na růžové kanapátko, poslouchala, jak Mireille pochrupuje v tom svém velkém křesle, a psala. Sylvie našla to nejlepší místo, kudy proklouznout za svou hrdinkou, a ten průchod byl v rue des Tilleuls číslo 12, u její sousedky. Tady Sylvie psala ty nejvydařenější scény: Ledu stojí ve tmě napůl nahý, uprostřed skladu plného matrací Sweet Air, a zatímco doufá, že u Charlotte konečně dosáhne vytouženého cíle, přijde anonymní telefonické udání. Je obviněn z exhibicionismu, policie ho okamžitě sebere. Ledu ale byl jen prvním v dlouhé řadě. Charlotte měla na mušce ještě další terče. A ty měly padat jeden za druhým, protože Charlotte nic nenechávala jen tak. Nikdy. Hodně si vytrpěla: její trýznitelé musí zaplatit. V mládí byla obtěžovaná, ponižovaná, vydíraná a napadaná bandou zazobaných výrostků z vedlejšího gymnázia. Došli její nejlepší kamarádku (spáchala sebevraždu), ji ale nedostanou,